

Особено ме радва, че ти най сетне си назначен с една по човешка заплата, която и ще да ти даде възможност да живееш по-човешки. Ще ми напишеш подробно сега за промената на живота си, — аз не вервам да останеш доволен от Севлиево. „На помощ“ прави средно впечатление, но ний изпълнихме дълга си . . . Твоята „Перачка“ не ми харесва. По ми се понрави „Майчина любов“ в „Звезда“. Но макар в последното разказче да се забелезва прогрес, все пак той е тжй да се каже технически (има няколко хубави фрази). Но в основа ти караш постоянно героите си да играят един твой особен—изкуствен живот, който ти е радисва, вместо сам да се взираш в живота и от него да вадиш впечатленията си. Друго, ти стегаш, гаче в менгима на мировжзрението си твоего творчество на фантазията си и лицата, които рисуваш, движат се по известни секаш законн, като автомати. Ако тук-таме се проявява жизненост у тях, тя е само, секаш да покаже колко са те далеч от живота. Да, недей, забравя, че в фразата, че в народните думи нема живот. Света живея в твоего представление, — ти го възпроизвеждаш тжй както ти се по харесва или поиска. Езика не е цел в изкуството, а средство, макар средство живо, както самата акорда на цигулката, но все пак мелодията е живот, а звучната струна-жица, която може да служи за Радославов камшик. Разбира се, че ти трябва да обжрнеш и много сериозно внимание на езика си, на изложението и постройката на вътрешността на разказа, които у тебе върват на присеклици — техническа обработка, която се налага, без която писателя не може, както и живописеца без бои, но най главното, системата; вътрешния живот всекога трябва да е жив — той не се произвежда нито от няколко думи разменени между героите, нито от един ландшафт, па и красив, нито лжк най сетне от няколко чувства и помисли. Живота е в действието в което се сгруппирва всичко—действие, което захвща, развива се и свжршва. Много може би ще ти се стори старо класическо мнението ми, но ако ти се взреш в съвремените литератури ще видиш, че живеят само тези в които има живот. Макар художниците от нашето време да се лутат из разно цветни мъгли на човешкото проявление, все пак те се различават само в похватите си, а в основа съставляват интерес само тези от тех, които имат своите корени в живота в каквито и форми й да се проявява той. Ти ще се зарадваш при тези думи и на pewno ще ми кажеш: Да, но в мен има много повече отколкото в теб живот! — Може би, ала в твоите „Хранениче“ „Помилван“ „Откраднало“ „Яко“ „Искушение“ „Материнска любов“ „Славогонец“